"Татунчо страшен хайдутин,дошел на гости у майка",Сбирайте се момци,момци и млади ергени","Развивай горо,Малеш планино, ке мине Делчев войвода","Сам излязох на поле широко",Плети моме,руса коса" и най-после"Ако не ме вземеш,Доне мамино", На последната хороводна песен ние запграваxме хоро.

Настъпваха и тревожни дни в къщи.Седнали под смокинята,която беше разперила широките листа над двора,чико Мицо,брат ми Аспарух и сестра ми Райна разговаряха нещо тайно и загрижено.Сестра ми избродира тайно знамето за четата на Кръстю Асенов.Знамето занесе лично Ана Малешевска от Дупница,учителка в Кукуш.Четата беше заградена от аскера в Арджанския гъол.Дюкяна на брат ми,гдето се събираха неговитедругари младежи беше заподозрян.У дома направиха обиск. Копието от знамето,което беше изработил чико Мицо,беше зад огледалото,но за щастие него откриха турците.От задната врата,откъм зимника,вечер се изпращаха въоръжени хора.Всичко това ставаше тайно е от децата,но аз като по-голяма всичко разбирах.Скоро след това брат ми,заедно с много младежи бежа арестувани,завързани със синджири,откарани до гарата пеш,а след това с влака до Солун и хвърлени в затвора "Бяз куле".Ние ги изпратихме до гарата с плачове. Престнаха у дома песните и веселбите.Майка и чико често ходеха до Солун и се връщаха разтревожени.

Двете родински семейства живяхме в един дом повече от 18 години,като споделяхме радости и грижи.Майка ми и чина Елисавета взаимно си спомагаха при отглеждането и възпитанието на децата.Разболееше ли се някое от децата двете майки бяха на пост.Не сме запомнили никаква разправия помежду ни. Останали сираци от ранна възраст,брат ми, сестра ми и аз не почувствахме сиромашката мъка под грижите на нашата майка,под ръководството на веселия чико Мицо и под особената обич на милата чина Елисавета.

В нашата скромна прихлупена къща имаше обич,взаимно уважение демократичност.Груби обноски,лъжи,кражби,пиянство не познавахм